

AZ ANNA ÉS A FRANCIA CSÓK SZERZŐJÉTŐL

Lola
és a
szomszéd srác

STEPHANIE PERKINS

fine
selection

STEPHANIE PERKINS

Lola és a szomszéd srác

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Jarrodnak,
a legjobb barátomnak
és igaz szerelmemnek*

1. fejezet

Három egyszerű kívánságom van. Igazán nem nagy kérés egyik sem.

Az első, hogy Marie Antoinette-nek öltözve vehessek részt a farsangi bálon. Olyan kacifántos parókat szeretnék, amibe akár egy madárkalitka is belefér, és egy annyira terebélyes szoknyát, hogy csak egy kétszárnyú ajtón tudjak bevonulni a bálterembe. De majd jól főlemelem a szoknyámat, kivillantom a csótányroppantó surranómat, hadd lássa mindenki, hogy a maskara alatt punk-rockosan kőkemény vagyok.

A második az, hogy a szüleim fogadják el a pasimat. Ugyanis utálják. Utálják a hidrogénezett haját az örökké feketéllő tövével, ki nem állhatják a pókhálókkal és csillagokkal teletetovált karját. Szerintük a szemöldök-vonogatása lekezelő, a mosolya pedig inkább idéetlen vigyor. Ezenkívül torkig vannak vele, hogy a zenéjét bömböltetem a szobámban, és unják, hogy folyton viaskodjanak velem, hányra jöjek haza valamelyik szórakozóhelyről, ahol épp a bandájával játszik.

Hogy mi a harmadik kívánságom?

Az, hogy soha, de soha, de soha többé ne lássam a Bell ikreket. Soha többé.

Ám sokkal szívesebben beszélek a pasimról. Tisztában vagyok vele, hogy a szülők helyeslésére áhítózni nem menő, de komolyan mondom, jelentősen megkönnyítené az életemet, ha belátnák, hogy Max *az igazi*. Ez véget vetne a kínos korlátozásoknak, a randik alatt hajszálpontosan minden egész órában kötelező telefonos bejelentkezésnek, és – ami a legjobb – a vasárnapi villásreggeliknek.

Az ilyen délelőttöknek, mint ez a mostani.

– Még egy gofrit, Max?

Nathan, az apám áttolja az aranybarna tésztahalmot az antik, rusztikus étkezőasztalunkon a pasimnak. A kérdés valójában nem kérdés, hanem utasítás, hogy a szüleim folytathassák a kihallgatást, mielőtt elmegyünk. Hogy mi a jutalmunk, amiért megküzdünk a villásreggelivel? Nyugisabb vasárnap délutáni randi, kevesebb bejelentkezéssel.

Max mindjárt kettőt vesz, és meglocsolja a házi készítésű málna-őszibarack szörppel.

– Köszönöm szépen! Felséges, mint mindig.

Gondosan csorgatja a szirupot, mindegyik kockába egy csöppet. Max a látszat ellenére gondos természetű. Így aztán szombat este soha nem iszik, illetve füvezik. Nem akar a villásreggelin másnaposnak tünni, mert a szüleim természetesen éppen arra utaznak. A kicsapongás árulkodó jeleire.

– Andynek köszönd! – rándítja a fejét Nathan a másik apukám felé, aki egyébként üzletszerűen gyárt otthon gyümölcstortát. – Ő sütötte.

– Nagyon finom. Köszönöm szépen! – Max mindig azonnal kapcsol. – Jóllaktál, Lola?

Nyújtózkodom, amitől a jobb karomon a bakelit karperecek összecörrennek.

– Ja, már vagy húsz perce. Gyerünk! – Esengő tekintettel fordulok Andyhez, akitől nagyobb valószínűséggel remélhető, hogy hamar elenged bennünket. – Mehetünk?

Ártatlanul pislog.

– Még egy kis dzsúszt? Rántottát?

– Nem kérek.

Erőlködöm, nehogy görnyedten üljek, mert az nem esztétikus.

Nathan újabb falat gofrit tűz a villájára.

– Szóval, Max, mi újság a gázóra-leolvasás frontján?

Amikor a pasim épp nem független garázs-punk-rock isten, akkor a San Franciscó-i városi önkormányzatnál dolgozik. Nathan szemét csípi, hogy Maxet nem érdekli a továbbtanulás. Csak azt nem képes fölfogni az apukám, hogy ő voltaképpen ragyogó koponya. Bonyolult bölceleti műveket olvas kimondhatatlan nevű írótól, és tonnaszámra nézi az indulatos politikai dokumentumfilmeket. Én biztos nem tudnék vitába szállni vele.

Most udvariasan elmosolyodik, és fekete szemöldöke egy picit följebb húzódik.

– Ugyanaz, mint a múlt héten.

– És a zenekarnál? – kérdezi Andy. – Nem úgy volt, hogy pénteken megy hozzátok valami hanglemezgyár képviselője?

A pasim a homlokát ráncolja. A lemezgyári pasas nem jött el. Helyette Max az Amfetamin következő albumáról tájékoztatja Andy-t, mialatt Nathannel bosszúsan pillantunk egymásra. Nyilvánvaló, hogy apám ismét nem talált semmi terhelőt Maxre nézve. Persze az életkorát leszámítva.

Márpedig a szüleim valójában amiatt utálják.

Utálják, hogy én tizenhét éves vagyok, Max meg huszonkettő.

Nekem azonban szilárd meggyőződésem, hogy az életkor nem számít. Amúgy is mi az az öt év? Jóval kevesebb, mint a szüleim közötti korkülönbség. Bár ezt hiába hangoztatnám, ahogy azt is, hogy a pasim ugyanannyi idős, amennyi Nathan volt, amikor apával járni kezdtek. Ez csak fölcukkolná őket.

– Lehet, hogy *én* annyi idős voltam, de Andy harminc – hajtogatja mindig Nathan. – Nem pedig tinédzser. És előtte mindkettőnknek több fiúnk is volt már, úgyhogy bőven szereztünk élettapasztalatot. Nem ugorhatsz fejest az ilyesmibe. Körültekintően kell eljárni.

Már elfelejtették, milyen az, ha az ember fiatal és szerelmes. Még szép, hogy fejest ugorhatok az ilyesmibe. Hülye lennék kihagyni egy olyan srácot, mint Max. A legjobb barátnőm szerint röhejes, hogy a szüleim ilyen szigorúak. Elvégre nem kéne egy meleg férfpárnak együtt éreznie azzal a kísértéssel, amelyet az én izgató, enyhén veszedelmes pasim jelent?

Úgy látszik, nem. Annyira nem, hogy az már fáj.

Nem számít, hogy tökéletes lányuk vagyok. Nem iszom, nem drogozom, még egy cigarettát sem szívtam el életemben. Nem töröm össze a kocsijukat – még vezetni sem tudok, így nem kell magasabb biztosítási díjat fizetniük –, és nyárra rendes állást találtam. Jók az osztályzataim. Mármint a biológiát leszámítva, de azt a malacembrió elvi alapon nem voltam hajlandó fölboncolni. Nincs rajtam se tetkó, se testékszer, még a fülcimpámon is csak egyetlenegy lyuk van. Még azt sem röstellem, hogy nyilvánosan megöleljem a szüleimet. Kivéve, ha Nathan homlokpántot vesz föl a kocogáshoz. Mert az tényleg milyen már!

Leszedem magam után az asztalt, reménykedem, hogy ezzel fölgyorsítom az eseményeket. Max ma az egyik kedvenc helyemre, a

Japán teakertbe visz, azután kocsival munkába, az esti műszakba. És két programpont között remélhetőleg sort kerítünk némi tartalmas együttlétre hatvannégyes évjáratú Chevrolet Impalájában.

A konyhapultnak támaszkodva ábrándozom Max autójáról.

– Meg vagyok döbbenve, hogy nem a kimonóját vette föl – mondja Nathan.

– Miért?

Utálom, amikor kimaradok egy körből, és rájövök, hogy közben kitárgyaltak.

– Kínai pizsama a Japán teakertben – folytatja apám, és piros seiyemnadrágom felé int. – *Ehhez* vajon mit fognak szólni?

Nem követem a divatot. Én jelmezeket alkotok. Az élet rövid ahhoz, hogy nap mint nap ugyanazzá az egyéniséggé akarjak válni. A mennyezetre emelem a tekintetemet, ezzel jelzem Maxnek, hogy látom, mennyire bénán viselkednek a szüleim.

– A mi kis puccskirálynőnk – mondja Andy.

– Csak mert ez új – kapom föl a tányérját, és Azta etetőtáljába borítom a reggelimaradékot. A szuka szeme kidülled, és egyetlen falással behabzsolja a gofrimorzszakát.

Azta teljes neve Azta Leborult Szivarvégit, és évekkel ezelőtt a sintértelepről mentettük ki. Keverék, alkatra leginkább golden retriever, de fekete színű. Azért akartam fekete kutyát, mert Andy egyszer kivágott egy újságcikket – *folyton* újságcikkeket vagdos ki, rendszert túladagolásban elhalálozott vagy vérbajjal megfertőződött vagy teherbe esett és az iskolából kimaradt tinikről – arról, hogy a menhelyekről mindig a fekete kutyákat fogadják örökbe utoljára, így náluk a legvalószínűbb, hogy elaltatják őket. Ami véleményem szerint tisztára ebrasszizmus. Azta csupa szív.

– Lola! – ölt komoly képet Andy. – Még nem fejeztem be.

– Akkor vegyél másik tányért.

– *Lola!* – szól rám Nathan, és ad egy tiszta tányért Andynek.

Már-már attól tartok, jelenetet rendeznek Max előtt, de észreveszik, hogy Azta még gofrit kunyerál.

– Nem! – ellenkezem tovább.

– Megsétáltattad? – kérdezi Nathan.

– Nem, de Andy igen.

– Még reggelikészítés előtt – hangsúlyozza Andy. – Nem ártana újra megsétáltatni.

– Nem vinnéd el, amíg mi végzünk Maxszel? – kérdezi Nathan. Ez ismét utasítás, nem kérdés.

Maxre pillantok, aki behunyja a szemét, mint aki nem akarja elhinni, hogy megint bedobják ezt a trükköt.

– De apu...

– Semmi de! Te akartad a kutyát, te sétáltasd!

Ez Nathan egyik legbosszantóbb állandó szövege. Azta Leborult Szivarvégit elvileg az én kutyám lett volna, de nem áttalott inkább Nathanbe beleszeretni, ami Andyt meg engem végtelenül dühít. Ugyanis mi etetjük és sétáltatjuk. A biológiailag lebomló zacskókért meg a – szívecskés és matrjoskababás hímzéssel díszített – pórázéért nyúlok, mire máris megvadul.

– Jól van, jól van. Gyere!

Még egy bocsánatkérő pillantást küldök Max felé, azután kifordulok Aztával az ajtón.

Huszonegy lépcsőfok vezet le a házunk bejáratától az utcaszintig. San Franciscóban bármerre jár az ember, lépcsőket és dimbes-dombos terepet kell leküzdenie. Odakint szokatlan meleg uralkodik, úgyhogy a pizsamanadrághoz és a bakelit karperecekhez pántos felsőt vettem föl. Ezenkívül az óriáslencsés, fehér Jackie O napszemüvegem van

rajtam, hosszú, barna paróka smaragdzöld hajvéggel, valamint fekete balettcipő. *Igazi* balettcipő, nem olyan lapos sarkú, ami csak balettcipőnek látszik.

Az újévi fogadalmam úgy hangzott, hogy soha többé nem viselem kétszer ugyanazt az összeállítást.

A napsütés jólesik a vállamnak. Nem számít, hogy augusztust írunk, mert az öböl miatt egész évben nincs nagy hőingadozás. Mindig hűvös a levegő. Ma hálásan fogadom a különleges időt, mert ennek köszönhetően nem kell majd kardigánt vinnem a randimra.

Azta a százötven éves, levendulakék szomszéd ház előtti pici, gye-
pes téglalapra pisil – mindig ott végzi a dolgát, és ezt teljes mér-
tékben helyeslem –, azután továbbmegyünk. Bosszantóan viselke-
dő szüleim ellenére elégedettséggel tölt el, hogy romantikus randi
vár rám a pasimmal, pompás műszak kedvenc munkatársaimmal, és
még egy hét maradt a nyári szünidőből.

Föl-, majd legyalogolunk a jókora dombon, amelyik az utcánkat a
parktól elválasztja. Amikor odaérkezünk, egy koreai úriember üdvö-
zöl bennünket. Bolyhos melegítőben tajcsizik a pálmafák alatt.

– Szia, Dolores! Hogy sikerült a születésnapod?

Mr. Lim – a szüleim dühös pillanataitól eltekintve – az egyetlen,
aki az igazi nevemen szólít. Lindsey, a lánya a legjobb barátnőm, né-
hány utcányira laknak tőlünk.

– Jó napot, Mr. Lim! Istenien! – A múlt héten ünnepeltem a szü-
letésnapomat. Az enyém a legeslegkorábbi az osztályomban, ezt ret-
tentően élvezem, mert tovább erősíti az érettség érzetét. – Hogy megy
a vendéglő?

– Köszönöm, nagyon jól. Ezen a héten mindenki kalbit rendel. Pá-
colt, roston sült marhaoldalast. Viszlát, Dolores! Tiszteltetem a szü-
leidet.

A nevem azért öregasszonyos, mert öregasszony után kaptam. A dédnagymamám, Dolores Deeks néhány évvel a születésem előtt hunyt el. Andy nagymamája volt, fantasztikus asszony. Az a fajta, aki tollas kalapot hordott, és polgárjogi tüntetéseken vonult föl. Andy neki vallott először a másságáról. Tizenhárom évesen. Igazán közel álltak egymáshoz, és amikor meghalt, Andyre hagyta a házat. Abban lakunk most, Dolores dédi mentazöld, viktoriánus házában, a Castro negyedben.

Az ő nagylelkűsége nélkül semmiképpen sem engedhetnék meg magunknak ezt a környéket. A szüleim jól élnek, de korántsem úgy, mint a szomszédok. Az utcánk díszes orompárkányos, gazdag fafaragványokkal ékesített, szépen karbantartott lakóházai mind régi vagyonokból származnak. Ez a levendulakék tőszomszédunkra is érvényes.

A nevemet viseli ez a park, a Dolores Misszió is. Nem véletlenül. Dolores dédnagymamát a közeli missziós telepről nevezték el, annak a névadója pedig egy patak, az *Arroyo de Nuestra Señora de los Dolores*, ami annyit tesz: Fájdalmas Miasszonyunk-patak. Mert ki ne lelkesedne azért, hogy egy nyomasztó nevű vízfolyásról kereszteljék el? A környékünkön egy forgalmas utcát is Doloresnek hívnak. Elég bizarr.

Én szívesebben vagyok Lola.

Azta Leborult Szivarvégit kész, hazaindulunk. Remélem, a szüleim közben nem gyötörték agyon Maxet. Ahhoz képest, amilyen magabiztosan mozog a színpadon, tulajdonképpen csendes, visszahúzódó típus, és ezek a hetenkénti találkozók teljesen kikészítik.

– Azt hittem, egy féltő apa is elég súlyos ügy – mondta egyszer. – Na de mindjárt kettő? Én kipurcannék az apukáidtól, Lo.

Egy bútorszállító teherautó dübörög el, és különös, mert a jókedvemet váratlanul – egy szempillantás alatt – szorongás váltja föl.

Megszaporázzuk a lépteinket. Max már biztosan több mint feszélyezett. Nem tudom megmagyarázni, de minél közelebb érek az otthonhoz, annál rosszabbul érzem magam. Rettenetes forgatókönyv pereg le az agyamban: a szüleim olyan kérlelhetetlenül faggatóznak, hogy Max úgy dönt, nem érdemes törnie magát értem.

Reménykedem, hogy egy szép napon, amikor már egy nyárnál többet töltöttünk együtt, rá fognak jönni, hogy ő *az igazi*, és a különbség többé nem játszik majd szerepet. De bármennyire képtelenek egyelőre fölismerni ezt az igazságot, megvan a magukhoz való eszük. Azért foglalkoznak Maxszel, mert azt hiszik, ha eltiltanának tőle, egyszerűen megszöktetne. Beköltöznék a lakásába, és elszegődnék sztriptíztáncosnőnek, vagy drogdílernek.

Ez persze óriási tévedés.

Most azonban már kocogok, lefelé vonzolólok a dombról Aztát. Valami nincs rendjén. Mire az utcánkhoz érek, már meggyőződés, hogy bekövetkezett, amitől tartottam: Max elment, vagy a szüleim hevesen vitatkoznak vele arról, hogy nincs életcélja.

Hirtelen összeáll a kép: a bútorszállító teherautó zavar.

Nem a villásreggeli.

A bútorszállító.

De biztosra veszem, hogy a teherautó csak egy újabb bérlőhöz tartozik. Így kell lennie, mindig ez a helyzet. Egy hete hurcolkodott el a legutóbbi, egy házaspár, amelyik olyan szagot árasztott, mint az ementáli sajt, és orvosi furcsaságokat, például zsugorodott, formalinban tartósított májakat meg fölnagyított hüvelymodelleket gyűjtött. Az elmúlt két évben bérlők egész sora váltotta egymást, és mihelyt valamelyikük elköltözik, óhatatlanul kínos érzésem támad, amíg az újabb meg nem érkezik.

Mert hátha *most* ők költöznek vissza?

Lassítok, hogy jobban szemügyre vegyem a teherautót. Nincs valaki a ház előtt? Amikor elfelé menet jártunk itt, nem vettem észre autót a garázsban, de megszoktam, hogy ne bámuljam a szomszéd házat. Tény, hogy most ketten tartózkodnak előtte. Meregetem a szememet, és izgalommal vegyes megkönnyebbüléssel állapítom meg, hogy csak a költöztetők, mire Azta megrántja a pórázt, ismét gyorsítok.

Biztos, hogy nincs miért aggódnom. Ugyan mekkora az esély?

Csakhogy... esély *mindig* van. A költöztetők egy fehér kanapét emelnek ki a teherautó rakteréből, és a szívem szilajabban dübög. Megismerem? Ültem már azon a pamlagon? De nem. Nem ismerem. Bekukkantok a zsúfolt raktérbe, valami ismerőset keresek, de nagy rakás soha nem látott, szigorúan modern vonalú bútorral találkozom.

Nem ők azok. Nem lehetnek ők.

Nem ők azok!

Fültől fülig elvigyorodom – ez a bugyuta mosoly gyerekesnek mutat, amit rendes körülmények között nem engedek meg magamnak –, és integetek a költöztetőknek. Morgolódom biccentenek. A lewendulakék garázsajtó kinyílik, és most már biztosan tudom, hogy korábban nem volt itt az a kocsi. Megszemlélem, és még inkább megkönnyebbülök. Valami kis méretű és ezüstszínű, nem ismerem föl.

Megúsztam. Újra. Tényleg szép nap ez.

Belépünk Aztával.

– Vége a reggelinek, Max! Induljunk!

A többiek a nappalink utcai ablakán bámulnak kifelé.

– Úgy néz ki, megint új szomszédaink lesznek – mondom.

Andy meglepődik derűs hangomon. Bár sosem beszéltünk róla, tudja, hogy két éve történt ott valami. Tudja, hogy tartok a szomszédék visszatérésétől, hogy minden költözést végigidegeskedek.

– Na mi van? – vigyorodom el ismét, de azután észbe kapok, hogy Max is lát. Visszafogom magam.

– Nem láttad őket véletlenül, Lo?

Andy aggodása megható. Elengedem Aztát a pórázról, és besuhatok a konyhába. Elszántan igyekszem túljutni a délelőttön, elvonulni a randimra, úgyhogy lekapkodom a megmaradt edényt az asztalról, és a mosogatóhoz lépek.

– Nem hát! – nevetek. – Miért? Újabb műanyag vaginát hoztak? Kitömött zsiráfot? Középkori lovagi páncélt... vagy mit?

Mindhárman rám merednek.

Összeszorul a torkom.

– Mi az?

Max szokatlan kíváncsisággal fürkészk.

– A szüleid szerint ismeritek a családot.

Nem. NEM!

Valaki még hozzáfűz valamit, de nem fogom föl a szavakat. A lábam magától visz az ablakhoz, miközben az agyam sikoltozza, hogy forduljak vissza. Nem lehetnek ők. Ez nem az ő bútoruk! Nem az ő autójuk. Csakhogy az emberek új holmikat vásárolnak. A tekintetem a szomszéd ház bejáratára szegeződik, amikor egy alak lép ki a tornácra. A kezemben tartott edények – *Miért szorongatom még mindig a reggelizőtányérokat?* – a földhöz csapódnak.

Mert ott a lány.

Calliope Bell.

2. fejezet

– Ez a lány pont olyan szép, mint a televízióban. – Megpiszkálom az ajándékba kapott kekszes és rizstalléros tálkát. – Pont olyan szép, amilyen mindig is volt.

– Nem rossz – von vállat Max. – Semmi különös, amiért érdemes lenne fölizgatnod magad.

Bármennyire vigasztaló is a közömbössége, ahhoz nem elég, hogy elterelje a figyelmemet. A teaház durván ácsolt korlátjának támaszkodom, és szellő fodrozza a mellettünk csillogó tavacska tükrét.

– Nem érted. Ez *Calliope Bell*.

– Tényleg nem értem.

Összevonja a szemöldökét a vastag, Buddy Holly-s szemüvegkelet mögött. Ez közös vonás bennünk – a pocskék látásunk. Imádom, amikor szemüveget vesz föl. A szilaj rocker találkozik a szexis könyvmollyal. Csak színpadon kívül viseli, hacsak nem akusztikus számot játszik, mert olyankor szükséges kiegészítő ez az árnyalatnyi érzékenység. Max mindig tudatosan ügyel a külsejére, ezt egyesek talán hiúságnak vélik, én azonban teljesen megértem. Az embernek csak egy esélye nyílik rá, hogy első benyomást tegyen.

– Tisztázzunk valamit – folytatja. – Amikor kilencedikesek voltatok...

– Én voltam kilencedikes. Calliope egy évvel fölöttem járt.

– Jó, amikor kilencedikes voltál... akkor mi történt? Utálatosan viselkedett veled? És azóta is ki vagy bukva miatta?

Úgy ráncolja a homlokát, mintha az egyenlet fele kimaradt volna nála. Ki is maradt, és nem fogom beavatni.

– Aha.

Fölhorkan.

– Hát, tényleg baromira szemétkedhetett, ha összetörted azokat a tényérokat.

Negyedóráig tartott, hogy föltakarítsam a rumlit magam után. A tényércserepeket, a hajópadló hézagaiba szorult tojásrántotta-ma-radékot, és a ragacsos málna-őszibarack szörpöt, amely úgy fröccsent szét a padlódeszkákon, mint a vér.

– El sem tudod képzelni, mennyire.

Nem bocsátkozom részletekbe.

Max tölt magának még egy csésze jázminteát.

– Szóval miért bálványoztad?

– Akkor már nem bálványoztam. Csak kisebb korunkban. Adott volt egy... káprázatos és tehetséges lány, aki ráadásul a szomszédban lakott. Tudod, csitriként együtt lógtunk, barbiztunk, színészkedtünk. Egyszerűen fájt, amikor ellenem fordult, és kész. Nem akarom elhinni, hogy nem is hallottál róla – teszem hozzá.

– Bocs, nem nagyon szoktam műkorcsolyát nézni.

– Kétszer is szerepelt a világbajnokságon. Ezüstérmert nyert. Idén ő a nagy olimpiai reménység.

– Bocs – szabadkozik ismét.

– Rajta volt a Sportcsillag gabonapehely dobozán.

- Biztos elkértek érte vagy egy dollár kilencvenkilencet az eBayen.
- Az asztal alatt megböki a térdemet. – Ki a francot érdekel?
- Imádtam a kűrruháit – sóhajtom. – A fodrokat, az üveggyöngyöket és Swarovski-kristályokat, a szoknyácskákat...
- A szoknyácskákat?
- Max fölhajtja a maradék teáját.
- És az eleganciát, okosságot, önbizalmat, amit sugárzott. – Kihúzom magam. – Meg a selymesen fénylő haját. A tökéletes bőrét.
- Túlértékelik a tökéletességet. A tökéletesség unalmas.
- Elmosolyodom.
- Engem nem tartasz tökéletesnek?
- Nem. Jópofán kelekótyának tartalak, nem is kellenél másképp.
- Idd meg a teádat!

Miután én is végzek, még egyet sétálunk. A Japán teakert nem nagy, de szépsége kárpótol a méretéért. Színpompás, illatos virágok ellensúlyozzák a gondosan nyírt bokrok megnyugtató zöldjét. A kacs-karingós gyalogutak között buddhista szobrok, aranyhalas medencék, egy vörös pagoda meg egy holdsarló alakú fahíd. Nincs más hang, csak madárcsicsergés meg a fényképezőgépek kattogása. Békés. Elbűvölő.

De mi a legjobb benne?

Az eldugott zugok, amik kiválóan alkalmasak smároláshoz.

Megkeressük az éppen jó, meghittén félreeső padot, Max megfogja a tarkómat, és az ajkához vonja az enyémet. Erre vártam. Csókjai egyszerre gyöngédek és féktelenek, borsosmenta- és cigarettailatúak.

Egész nyáron együtt jártunk, mégsem tudtam hozzászokni. Max. *A pasim*. Max! Aznap este ismerkedtünk meg, amikor a szüleim először engedtek el szórakozóhelyre. Lindsey Lim kiment a mosdóba, így rövid időre egyedül maradtam, idegesen ültem a Perem rücskös betonfalánál. Egyenesen odalépett hozzám, mintha már századszor találkoznánk.

– Bocs – szólított meg. – Biztosan észrevetted, hogy végig téged stíróltelek.

Igaz, ami igaz. A bámulása hízelgett nekem, bár nem lehettem biztos a dolgomban. A kis helyiség zsúfolásig megtelt, és éppúgy leshette a mellettem táncoló bármelyik kiéhezett lányt.

– Hogy hívnak?

– Lola Nolan – igazítottam meg a diadémomat, és fészkelődtem platformos tornacipőmben.

– Lo-lo-lo-lo Lo-la – énekelte a Kinks számát Max. Mély hangja berekedt a fellépéstől. Sima fekete pólót viselt, amiről hamarosan megtudtam, hogy az egyenruhájának számít. A póló feszült széles vállán, izmos karján, és rögtön kiszúrtam azt a bal könyökhajlatában megbújó tetkót, amelyik a kedvencemmé vált. A névrokonát az *Ahol a vadak várnak*ből. A hófehér farkasjelmezes kisleány.

Soha életemben nem állt szóba velem ilyen vonzó férfi. Félig összefüggéstelen mondatok kavarogtak a fejemben, de egyet sem bírtam annyi időre megragadni, hogy ki tudjam nyögni.

– Hogy tetszett a műsor?

Fel kellett emelnie a hangját, mert a hangfalakból harsogni kezdett a Ramones.

– Király volt – kiabáltam. – Most láttam először a zenekarodat.

Az utóbbi mondatot igyekeztem olyan hanyagul odakenni, mint ha csak az ő zenekarát láttam volna először. Nem tartozott rá, hogy ez életem legelső rockkoncertje.

– Persze. Különben észrevettelek volna. Jársz valakivel, Lola?

A háta mögött Joey Ramone szinte őt visszhangozta. *Figyelj, kicsi lány, hadd járjak veled!*

A suliban a srácok sosem viselkedtek ilyen szókimondóan. Nem mintha sok tapasztalatot szereztem volna, csak hébe-hóba néhány

hétre jöttem össze valamelyikkel. A legtöbben vagy elriadtak tőlem, vagy furának találtak.

– Miért érdekel?

Dacosan előretoltam az államot, az önérzetem az évig ért.

Édes kicsi lány, hadd járjak veled!

Max tetőtől talpig végigmért, és az ajka mosolyra görbült.

– Látom, már menned kell – rántotta oldalra a fejét, megfordultam, és észrevettem, hogy Lindsey Lim tátott szájjal bámul. Csak egy kamasz tud ilyen sután meglepett képet vágni. Vajon Max levette, hogy még középiskolások vagyunk? – Megadhatnád a számodat – folytatta. – Szívesen találkoznék veled.

Biztosan hallotta, hogyan kalapált a szívem, miközben föltúrtam a táskámat: görögdinnyeízű rágó, kezelt mozijegyek, vegatekeres-receptek és körömlakkok egész színskálája. Elővettem egy alkoholos filctollat, későn kaptam észbe, hogy olyat csak dedósok és grupik hordanak magukkal. Szerencsére úgy látszott, őt nem zavarja.

– Tessék! – tartotta a csuklóját Max.

Lehelete melegítette a tarkómat, ahogy a bőrére nyomtam a filcet. Remegett a kezem, de valahogy sikerült határozott vonásokkal, olvashatóan odakanyarítani a számjegyeket a tetoválások alá. Azután rám mosolygott – a rá jellemző, féloldalas mosollyal –, és elballagott az izzadó testek között, a gyéren megvilágított bárpult felé. Megengedtem magamnak, hogy egy pillantást vessek a hátsójára. Telefonszám ide vagy oda, biztosra vettem, hogy soha nem fogom viszontlátni.

Márpedig fölhívott.

Bizony, fölhívott!

Két nap múlva, amikor épp munkába buszoztam. A Haight negyedben szeretett volna ebédelni velem, és majdnem belehaltam, hogy visszautasítottam. Rákérdezett a következő napra. Akkor is

dolgoznom kellett. Azután még egy nappal későbbi időpontot ajánlott, és el sem akartam hinni, hogy tovább próbálkozik. Ekkora mázli nincs is. Azt mondtam, igen. *Igen.*

Kötényes, rózsaszín pincérlány ruhát viseltem, és a saját – gesztenyebarna – hajamat kétoldalt kis kontyba tekertem, olyasformán, mint Miki egér füle. Falafelt ettünk, és kiderült, hogy mindketten vegák vagyunk. Elmondta, hogy nincs édesanyja, elárultam, hogy tulajdonképpen nekem sincs. Aztán, amint az utolsó morzsákat törölgettem le a számról, így szólt:

– Ezt udvariasan nem lehet megkérdezni, úgyhogy belevágok. Hány éves vagy?

Bizonyára rettenetes arcot vághattam, mert mialatt megfelelő választ próbáltam kikínlódni magamból, Max lesújtottnak látszott.

– Basszus. Ennyire gáz?

Úgy döntöttem, hogy a halogatás a legjobb harcmódor.

– És te hány éves vagy?

– Ilyet nem játszunk. Előbb te.

– Szerinted mennyi vagyok? – húztam tovább az időt.

– Szerintem helyes az arcod, és megtévesztően fiatalnak tűnik. És se így, se úgy nem szeretnék megsérteni. Úgyhogy magadnak kell elárulnod.

Ez igaz. Kerek az arcom, csipkedni való a pofim, és a kelleténél jobban eláll a fülem. Sminkkel és öltözködéssel küzdök ez ellen a probléma ellen. Telt idomaim is segítenek. De már be akartam vallani az igazat, tényleg be akartam vallani, amikor találgatni kezdett:

– Tizenkilenc?

A fejemet ráztam.

– Több vagy kevesebb?

Vállat vontam, de jól tudta, mire vélje.

– Tizennyolc? Légy szíves, mondd, hogy tizennyolc vagy!

– Persze, hogy tizennyolc vagyok – toltam el magamtól az üres műanyag tálcát. Kívülről jégkirálynőnek mutatkoztam, de belül totál szétestem. – Máskülönben eljöttem volna?

Borostyánszínű szeme hitetlenkedve szűkülte össze, és kezdtem bepánikolni.

– Szóval te hány is vagy? – kérdeztem ismét.

– Idősebb nálad. Egyetemre jársz?

– Fogok.

Majd egyszer.

– Szóval még nem költöztél el otthonról?

– Hány éves vagy? – tettem föl a kérdést harmadszor is.

Elfintorodott.

– Huszonkettő, Lola. És valószínűleg el sem lett volna szabad kezdenünk ezt a beszélgetést. Elnézést, de ha tudom...

– Nagykorú vagyok.

Azonnal tök hülyének éreztem magam.

– Nem – felelte hosszú hallgatás után Max. – Veszélyes vagy.

De mosolygott.

További egyheti laza randizgatás után tudtam rávenni, hogy megcsokoljon. Egyértelműen érdekeltem, de lerítt róla, hogy ideges miattam. Ez valahogy még merészebbé tett. Úgy tetszett nekem ez a Max, mint évek óta senki más. Pontosabban két éve.

Ez a központi könyvtárban történt, azért ott találkoztunk, mert Max biztonságosnak ítélte. De amikor meglátott – miniruha, csizma –, a szeme úgy kigúvadt, hogy szokatlan érzelmeket ismertem föl benne.

– Bajba sodorhatnál egy tisztességes férfit – nyögte. A könyvéért nyúltam, ahelyett azonban a farkasjelmezes kisfiúhoz súrlódott a kezem. Elernyedte a szorítása. – Lola! – figyelmeztetett.

Ártatlanul néztem rá.

Na ekkor fogott kézen, vitt el az olvasótermi asztaloktól, a polcok közötti kihalt részbe. Háttal az életrajzoknak tolt.

– Biztos, hogy ezt akarod? – évődött a hangja, de a tekintete komoly maradt.

Izzadt a tenyerem.

– Persze.

– Nem vagyok ám rendes srác – lépett közelebb.

– Talán én sem vagyok rendes csaj.

– De. Te nagyon rendes csaj vagy. Ezt csípem benned.

És egy ujjal fölemelte az arcomat a magáéhoz.

A kapcsolatunk gyorsan bontakozott ki. Én fékeztem le ismét. A szüleim kérdéseket fogalmaztak meg. Már nem hitték el, hogy azt a sok időt mind Lindsey-vel töltöm. Azt is tudtam, hogy helytelen folytatnom a hazudozást Maxnek, miközben egyre tovább jutunk, ezért bevallottam neki a tényleges életkoromat.

Dühbe gurult. Egy hétre eltűnt, és már föladtam a reményt, amikor telefonált. Kijelentette, hogy szerelmes belém. Azt feleltem neki, hogy bemutatom Nathannek és Andynek. A szülők gondolata idegesítette – a saját apja alkoholista, az anyja otthagyta őket, amikor Max ötéves volt –, de beleegyezett. Azután ránk kényszerítették a korlátozásokat. A múlt héten, a tizenhetedik születésnapomon pedig Max lakásán veszítettem el a szüzességemet.

Apáék azt hiszik, aznap állatkertbe mentünk.

Azóta még egyszer lefeküdtem vele. És nem ejtettek a fejemre, nem táplállok romantikus téveszméket. Eleget olvastam róla, hogy tudjam: időbe telik, hogy a lánynak jó legyen. De remélem, hamarosan javul a helyzet.

Biztosan úgy lesz, mert a csókolózás fantasztikus.

Csak ma nem tudok az ajkára összpontosítani. Egész délután erre vártam, de most, hogy érkezett, nem bírok koncentrálni. Távoli harangzúgás hallatszik. A pagodából? A kerten kívülről? Másra sem tudok gondolni, mint erre a bim-bam-bim-bamra.

Visszajöttek. Ma délelőtt hárman voltak: Calliope és a szülei. A lány testvéreinek semmi jele. Nem mintha Aleck viszontlátása zavarna. De a másik...

– Mi az?

Fölrezenek. Max merőn néz. Mikor hagytuk abba a csokolózást?

– Mi az? – kérdezi újra. – Hol jársz?

A szemizmaim rángatóznak.

– Bocs, a munkám jutott eszembe.

Nem hisz nekem. Na, ezért gond, ha korábban már hazudtunk a fiúnknak. Max csalódottan sóhajt, föláll, és fél kezét zsebre dugja. Tudom, hogy az öngyújtójával játszik.

– Bocs – mondom ismét.

– Nem érdekes. – A telefonja órájára pillant. – Egyébként is ideje mennünk.

A tizenhat termes Royal Civic Center multiplexbe menet hallgatunk, csak a Clash bömböl a sztereóból. Max kiakadt, engem pedig furdal a lelkiismeretem.

– Este fölhívhatlak? – kérdezem.

Bólint, miközben elhúz, de tudom, hogy ettől még csávában vagyok.

Hát kellett nekem még egy ok ahhoz, hogy utáljam Belléket?

3. fejezet

A műszakvezetőm átrendezi a sótartókat. Riasztó gyakorisággal műveli ezt. A moziban az előadások közötti esti szélcsend honol, és kihasználom az alkalmat, hogy ledörzsöljem az alkaromról a pattogatott kukorica vajas nyomát.

– Ezzel próbáld meg! – nyom a kezembe egy babatörlőt. – Ez hatásosabb, mint a szalvéta.

Őszinte hálával fogadom. Minden ideggócsága ellenére Anna a kedvenc kollégám. Nem sokkal idősebb nálam, nagyon csinos, és most kezdte el a filmművészetit. Derűs mosoly jellemzi – két közezső metszőfoga között pici hézag húzódik –, és kellemes apróság a sötétbarna hajában szinte világító, széles, platinaszőke sáv. Ráadásul állandóan banán alakú üvegfüggőt visel a nyaklancán.

Csodálom azokat, akik valami egyedi kiegészítőket hordanak.

– Ez honnan a francnyavalyából került elő? – kérdezi az egyetlen személy, aki még a pult mögött tartózkodik. Helyesebben a pult tején, ugyanis Anna angol akcentussal beszélő, elképesztően vonzó pasija pillanatnyilag ott trónol.

Ő kolléganőm másik kedvelhető kelléke. Bárhová megy a lány, ő követi.

A babatörlő felé biccent.

– Mi mást rejtegetsz még a zsebedben? Porrongyot? Bútorfényt?

– Csak vigyázz, Étienne! – fenyegeti Anna. – Majd mindjárt a te karodat dörzsölöm le.

– Ha előbb félrevonulunk, semmi akadály – vigyorog a srác.

Anna az egyetlen, aki a keresztnévén szólítja. Mi, többiek a családnévén St. Clairnek hívjuk. Nem is tudom, miért. Csak úgy. Nemrég költöztek ide, de tavaly Párizsban ismerkedtek meg egymással, ahol középiskolába jártak. *Párizsban!* Ölni tudnék, hogy Párizsban járhasak iskolába, különösen, ha olyan srácok akadnak ott, mint Étienne St. Clair.

Nem mintha megcsalnám Maxet. Csak úgy mondom. St. Clair szívdöglesztő barna szeméhez zilált művészfrizura társul. Bár az én ízlésemhez nem elég magas, többujjnyival alacsonyabb a barát nőjénél.

Diák, a Berkeley-re jár, és bár nem a mozi alkalmazottja, ugyanannyi időt tölt itt, mint az öböl túloldalán. És mivel férfiszépség, hetyke és magabiztos, mindenki imádja. Néhány órácska alatt beférkőzött az összes személyzeti helyiségbe, és a főnökség zokszó nélkül tűrte.

Imponáló az ilyen személyes varázs, de ez nem jelenti azt, hogy kíváncsi vagyok a félrevonulós dörzsiszeánszakra.

– Egy fél óra múlva lejár a műszakom. Mielőtt jobban belemerülök ebbe az eszmecserébe, lécci, várjátok meg, hogy elhagyjam a fedélzetet.

Anna most St. Clairre mosolyog, aki épp leveszi bordó munkamelényéről az óriási FELVILÁGOSÍTÁS A FILMIMÁDÓK KLUBJÁRÓL-kitűzőt.

– Lola csak féltékeny. Már megint Max-gondoktól szenved. – Rám pillant, mosolya szomorkássá változik. – Mit mondtam neked a zenészekről? Az ilyen rosszfiúk csak összetörik a szívedet.

– Csak annyiban rosszak, hogy bénák – dörmögi St. Clair.

Fölteszi a kitűzőt a saját ruhájára, a pazar, kétsoros, fekete kabátra, amiben tényleg nagyon európainak látszik.

– Pusztán az, hogy valaha problémátok volt valakivel, nem jelenti azt, hogy nekem is van – jegyzem meg. – Állj! Ne csináld ezt! – rázom a fejemet St. Clairnek. – Tönkreteszed azt a jó kabátot.

– Bocs, talán kéred? Esetleg kiegyensúlyozná a gyűjteményedet – int a bordó mellényemre.

A Royal Multiplex Filmszínházak előírt kitűzői mellett több csillogó-villogó antik brosst viselek. Eddig mindössze egy főnök nehezményezte, neki pedig udvariasan elmagyaráztam, hogy az ékszereim csak *még inkább* a cég reklámjaira irányítják a figyelmet.

Ezzel felülkerekedtem a vitában.

És magát a mellényt hál’ istennek még senki sem kifogásolta, azt ugyanis annyira bevettem, hogy most ténylegesen testhez álló és többé-kevésbé előnyös. Na jó. Már mint egy poliésztermellényhez képest. A telefonom rezeg a zsebemben.

– Szavadat ne felejtse! – mondom St. Clairnek. SMS-em jött Lindsey Limtől:

nM hiszed L kit láttam kocogni a parkban, kapaszkodj

– Lola! – ugrik oda hozzám Anna, hogy elkapjon, pedig nem esem össze. Vagy összeesem? A keze a karomon, ő tart állva. – Mi baj, mi történt?

Lindsey nyilvánvalóan Calliopét látta. Igen, a szomszédom futott a parkban, az edzésprogramja keretében. Persze, hogy Calliope! Féltresöpröm a másik lehetőséget, határozottan és messzire, de azonnal visszapattan. Élősdiként növekszik bennem. Juszt sem tűnik el, akárhányszor győzködöm magamat, hogy feledkezzek meg róla. A múlt-hoz tartozik, a múltat pedig senki sem tudja megváltoztatni. De ez egyre csak növekszik. Mert bármilyen rettenetes is Calliope Bellre gondolnom, semmi ahhoz a fájdalomhoz képest, ami akkor teper le, ha az ikertestvére jut eszembe.

Idén tizenkettedikesek lesznek. Ez azt jelenti, hogy noha az iker-tesója ma reggel nem mutatkozott, semmi sem indokolja, hogy *ne legyen* itt. Legfeljebb valamiféle későbbi érkezésben reménykedhe-tem. Szükségem van arra az időre, hogy fölkészüljek.

Válaszként egyetlen kérdőjelet küldök Lindsey-nek. *Könyörgöm, könyörgöm, könyörgöm!* – kérlelem a világmindenséget. *Csak Calliope legyen!*

– Max írt? – kérdezi Anna. – A szüleid? Jaj, istenem, talán az a pa-sas, akit tegnap rúgtunk ki a moziból? Az az elmebeteg az óriástele-fonjával meg a nagy vödör rántott csirkéjével! De hát honnét tudta meg a saját száma...

– Nem a pasas. – Ezt most nem bírom jobban elmagyarázni. – Minden rendben.

Anna és St. Clair egyetértő hitetlenkedéssel néz egymásra.

– Aztáról van szó. A kutyámról. Andy azt mondja, betegnek lát-szik, de szerintem valószínű...

A telefonom ismét rezeg, és majdnem elejtem tébolyult igyekeze-temben, hogy elolvassam az újabb SMS-t:

calliopét. kinyomoztam: új edző miatt végleg visszajött.

– Na? – kérdezi St. Clair.

Calliope. Jaj, hál' istennek CALLIOPE.

– Mi van? – nézek föl a barátaimra.

– Azta! – emlékeztetnek kórusban.

– Ja, igen – mosolygok rájuk megkönnyebbülten. – Vaklárma.
Csak kihányt egy fél pár cipőt.

– Egy fél pár cipőt? – hüledezik St. Clair.

– A frászt hoztad rám, csajszykám – hüledezik Anna. – Nem kell hazamenned?

– Mert ha igen, mi elrendezzük a zárást – teszi hozzá St. Clair.
Mintha itt dolgozna. Kétségkívül csak el akar távolítani, hogy aztán nyalhassa-falhassa a barátnőjét.

Oldalra lépek, a kukoricapattogató felé, zavartan, amiért feltűnést keltettem.

– Aztával semmi baj. De azért köszil! – felelem, és a mobilom ismét rezeg.

hv?

smi bajom. ma de. én is láttam.

MÉ NM SZÓLTÁL???

munka után akartalak hívni. mást nM láttál?

nM. de rajta vok ned. később hívj!

Lindsey Lim detektívnek képzei magát. Ez az élethossziglani krimimániájával függ össze, ami nyolcéves koráig nyúlik vissza, amikor

a születésnapjára megkapta a Nancy Drew alapkészletet (*Az öreg óra titkától A vörös kapus tanya titkáig*). A Ned a könyvsorozatra utal. Lindsey megpróbált Nancy kacér, boltkóros barátnője után Bessnek becézni, de nem nyerte el a tetszésemet, ugyanis Bess folyton sápítózik Nancynek, hogy hagyja abba, mert veszélyes, amit csinál.

Miféle barátnő mond ilyet?

Nancy másik kebelbarátnője, George meg végképp nem vagyok, mert George kisportolt, fiús lány, ráadásul pisze orrú. George soha nem venne föl a farsangi bálra Marie Antoinette-es ruhát, még csótányroppantó surranóval sem. Így nem maradt más, csak Nancy fiúja, Ned Nickerson. Ned tulajdonképpen hasznos, és gyakran segít Nancynek életveszélyes helyzetekben. Ezt fel tudom vállalni. Még ha srác is.

Elképezelem Lindsey-t, ahogy a számítógépe előtt tanyázik. Nyilván egyenesen fölment a műkorcsolyás rajongói oldalakra, onnét tud az új edzőről. Bár nála az sincs kizárva, hogy magánál Calliopénál érdeklődött. Lindsey nem ijed meg a saját árnyékától, úgyhogy egyszerűen kitűnő nyomozó válhat belőle. Racionális, nem köntörfalaz, és rendíthetetlenül őszinte.

Ebből a szempontból jól kiegészítjük egymást.

A legjobb barátnőm azóta, hogy... hát igen, azóta, hogy Bellék lecsúsztak az első helyről. Miután nagycsoportos lettem, és rájöttem, hogy már nem menő a szomszéd kislánnyal lógni, aki csak ebédig marad az oviban. De a múltunknak ez a része nem olyan sötét, amilyennek látszik. Mert rövidesen megismerkedtem Lindsey-vel, és fölfedeztük a gömbászkák, a világosszürkés-kékeszöld zsírkréta és a krémmel töltött előrecsomagolt, karácsonyfa alakú piskóta iránti közös lelkesedésünket. Azon nyomban összebarátkoztunk. Később, az iskolában pedig, amikor az osztálytársaink piszkálni kezdtek, amiért

balettszoknyában vagy piros cipellőben jártam, Lindsey mordult rájuk, hogy „Tűnés, lepcsés szájúak!”

Persze, hogy tűzbe mennék érte.

Kíváncsi vagyok, sikerül-e kiderítenie valamit a másik Bellről?

– Hohyhogy? – kérdezi St. Clair.

– Hm? – fordulok hátra, és látom, hogy megint nagy szemeket meresztenek rám.

– Valami lepcsés szájúakat emlegettél. – Anna félrebillenti a fejét. – Biztos nem érzed rosszul magad? Tényleg szétszórtnak tűnsz ma este.

– Remekül vagyok! Becsszóra!

Hányszor kell ma még hazudnom? Önként vállalkozom a harmadik emeleti mosdók takarítására, hogy ne ássam el még jobban magamat, de később, amikor megjelenik Andy, hogy hazavigyen – a szüleim nem szeretik, ha késő este buszozom –, ugyanolyan aggódva sandít rám.

– Nem érzed rosszul magad, Lola baba?

Földhöz vágom a táskámat.

– Miért jön mindenki folyton ezzel?

– Talán, mert úgy nézel ki... – hallgat el egy pillanatra Andy, és arckifejezése rosszul leplezetten reménykedőre vált. – Szakítottatok Maxszel?

– Apu!

Vállat von, de az ádámcsutkája föl-alá ugrál, ami azonnal elárulja, mennyire szégyelli, hogy ilyet kérdezett. Talán mégis van remény Maxet és a szüleimet illetően. Vagy legalábbis Maxet és Andyt illetően. Nehéz helyzetekben mindig Andy látgyul meg elsőként.

Ettől egyébként még nem ő „a lány”. Mindennél jobban dühít, ha azt hiszik az apukáimról, hogy nem eléggé apukák. Igaz, Andy sütésből

él. És otthon maradt, hogy fölneveljen engem. És illedelmesen tud beszélni érzelmi kérdésekről. Ugyanakkor azonban konnektort szerel, eldugult lefolyót tisztít ki, svábbogarat tapos el, és defektes kereket cserél. Nathan pedig a házi szigorfelelős és az Amerikai Polgárjogi Egyesület kőkemény ügyvédje, de az is ő, aki régiségekkel rendezi be a házunkat, és könnyes szemmel nézi a tévésorozatok esküvői jeleneteit.

Szóval egyikük sem „a lány”. Mindketten meleg férfiak. Mi nem érthető ezen?

Mellesleg ezek a sztereotípiák a *nők*re sem illenek.

– Talán... a szomszédaink miatt? – puhatolózik Andy. Tudja, hogy ha igen, úgysem fogom elmondani.

– Semmi, apu. Csak hosszú volt a nap.

Némán autózunk haza. Reszketve szállok ki a kocsiból, de nem a hőmérséklet-csökkenés miatt. A levendulakék szomszéd házra meredek. A szobámmal szemközti ablak sötét. A jeges kéz kevésbé szorongatja a szívemet, de nem ereszti el. *Muszáj* benézniem abba a szobába. Zubog bennem az adrenalin, fölszaladok a lépcsőn, be a házba, és az újabb lépcsősoron az emeletre.

– Halló! – szól utánam Nathan. – Meg sem öleled vén atyádat?

Andy halkán magyaráz neki. Most, hogy már a szobám ajtajánál állok, félek belépni. Ami képtelenség. Elvégre bátor vagyok. Miért ijednék meg egy bizonyos ablaktól? De fülelek egy kicsit, hogy meggyőződjek róla, nem jön-e föl Nathan. Bármilyen vár rám a túloldalon, nem hiányzik, hogy megzavarjanak.

Nem jön föl. Andy nyilván figyelmeztette, hogy hagyjon békén. Helyes.

Színlelt magabiztossággal nyitok be. A villanykapcsolóhoz nyúllok, de meggondolom magam, és úgy döntök, hogy inkább Lindsey

Lim stílusában hatolok be. Előrelopakodom a félhomályban. A városrész pasztellszínű házai olyan szorosan sorakoznak egymás mellett, hogy az ablakomat csak egy-két méter választja el a vele teljesen egy vonalban lévő másiktól. A sötétbe kukucskálok, lakottságra utaló jeleket keresek.

Az ablakon nincs függöny. Hunyorgok, de amennyire ez innen megállapítható, a szoba... üres. Semmi sincs benne. Jobbra, Calliope szobájába pillantok. Dobozok. Lenézek a konyhájukba. Dobozok. Megint egyenesen előre.

Nincs iker.

NINCS IKER.

Egész testemmel föllélegzem. Fölkattintom a villanyt, azután bekapcsolom a sztereómat – természetesen Max zenekarát –, és föltekerek a hangerőt. Hadd szóljon! Kibújok a balettcipőből, belököm a többi közé, amelyek eltorlaszolják a gardróbomat, és lerántom a parókát. Kirázom a saját hajamat, ledobom a munkamellényemet. Követi a mellényt a padlóra a ronda, unalmas, fekete nadrág is, meg az a hülye rövid ujjú blúz, amit a moziban hordatnak velem. Visszaveszem a piros selyem pizsamanadrágomat és a hozzá való felsőt. Újra a saját bőrömben érzem magam.

Az üres szoba ablakára pillantok.

Hát igen. Kifejezetten újra a saját bőrömben érzem magam.

A hangfalakból bömböl az Amfetamin, és a telefonomhoz táncolok. Először Lindsey-t fogom fölhívni. Azután Maxet, hogy bocsánatot kérjek, amiért annyira elbambultam a teakertben. Talán még rá is ér holnap délelőtt. Nekem kettőig nem kell dolgoznom, úgyhogy most elmehetnénk villásreggelizni a saját tetszésünk szerint. Vagy esetleg azt *mondhatnánk*, hogy elmegyünk villásreggelizni, de *valójában* mehetünk a lakására.

Becsukódik a szemem, a dobpergésre ugrálok és hányom-vetem magam. Körbe-körbe forgok, nevetek, rázom a testemet. Max hangja dühös. A szövege gúnyolódó. Gitárjátéka egyre lendületesebb, és a basszus úgy lüktet bennem, mint a vér. Legyőzhetetlen vagyok.

És ekkor kinyitom a szememet.

Cricket Bell vigyorog rám.

– Szia, Lola!